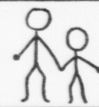
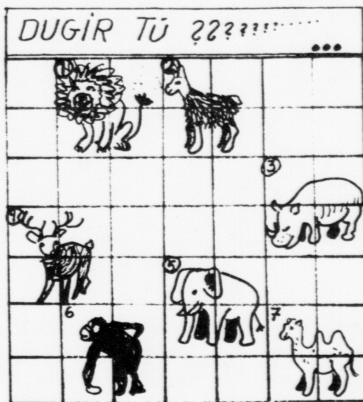
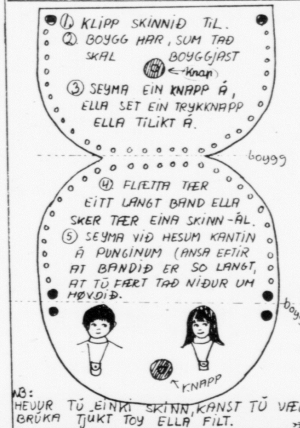

BARNA-SÍÐAN

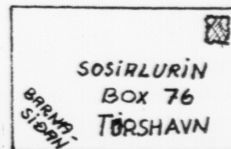

VIT GERA EIN PUNG
TÚ SKALT BRÚKA: SKINN (KANSKA AV
EINUM GULDUM SRÖGVI), NÁL, SAKS, BAND
KNAPP OG MARIARA AT GERA HOL VIÐ.

Hetta er ein fyrkantur við 49 puntum. Kanst tú býta hann sundur í 7 lutir — hvør lutur skal vera 7 puntar, og har skal vera eitt djór í hvørjum luti.

Send loysnina til Sosialin, box 76, Tórshavn. Merk brævhjálvan «Barnasíðan». Um vit fáa loysnina innan komandi leygardag, verður tú við í lutakastinum um ein virðislon.

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Pambo

Meðan offurhátíðarhaldið er farið fram í Ombi, hava Basilius og húski hansara verið í einari gamlari borg í oyðimørkini. Tey eru á veg til ein gróðrablett, har tey halda, at tað man bera til at krógva seg.

»Vit kunnu ikki halda fram ferðina fyrr enn einuferð seinnapartin, tí haldi eg, at vit skulu fara at hyggja at landslagnum her um leiðir«, segði Difilius. »Hvør veit, um ikki onnur fólk kunnu vera her nærindis eisini. Tað sigst, at her eru nógvir ránsmenn um vegir. Og til tess at eingin skal koma óvart á okkum, so haldi eg, at vit skulu fara at hyggja okkum um«.

»Ja, tað eru helst hyggjuráð«, helt Basilius við honum, »tú og Jóhannes kunnu fara beinan vegin«.

Jóhannes tók boga sin og hylki við ørvum og fór tann vegin, sum Nilain var. Difilius fór hin vegin. Báðir skuldu so ganga í ein rundinguttan um borgina.

»Verðið nú ikki ov leingi burtur!« rópti maðurin aftan á teimum.

Jóhannes hevði gingið útvið ein tíma, tá ið hann fór at kenna á landslagnum, at hann nærkaðist Nilaini. Í fyrstuni var litið til av grasi, men tess longur hann gekk, tess grønari og síðari gjordist grasið. Hann legði leiðina longur til høgri. So við og við kendist jörðin nú harðari undir fótunum. Nærri við ána soust høgir, berir klettur. Bert onkustaðni vaks ein pálm, eitt sypristræ ella ein tornrunnur.

Jóhannes gekk ein hálvan tíma afturat við somu kós, ætlaði síðani at snára til høgri einaferð afturat og leita sær aftur til borgina. Júst tá rakti hann við ein stóran klett, sum lá eitt sindur fyri seg sjálvan. Har kundi verið eitt rúmlikt helli inni undir honum.

»Eg má fara at vita, um har veruliga er eitt helli«, hugsaði Jóhannes.

Hvat var hatta — hoyrði hann ikki mannamál!

Jóhannes tveitti seg skerflatan á jörðina. Hann mintist beinanvegin alt, sum hent var um náttina. Tað ljóðaði sum var tað ein, ið messaði. Tað líktist í hvussu er meira sangi enn talu. Hevði hann ikki hoyrt slíkt fyrr onkunstaðni? — Jóhannes skilti so mikið, at hann hoyrði, at maðurin sang á koptiskum máli. Knappliga visti hann, hvar hann hevði hoyrt tað fyrr!

Kvikliga leyp hann á fótur og fór yvir til klettin. Einaferð hevði ein koptiskur einabúgvur verið til gudstenastur í Ombi, hann var lærusveinur hjá tí

gitna Antoniusi. Tá ið tann maðurin helt bøn, hevði tað ljóðað nakað sum hetta, hann her hoyrði.

Tá ið Jóhannes nærkaðist, sá hann eitt helli. Fyri hellismunnanum stóð ein stórir pálm. Ein litil á fossaði út úr hellinum oman brekkuna. Tætt við ána, nøkur fá fet frá hellismunnanum, lá ein gamal maður á knæ og bað hart.

Varisliga fór Jóhannes nærri. Hann vildi ikki órógva mannin, meðan hann bað. Men einabúgvur hevði longu ansað eftir honum. Hann gavst við bønini, reistist og fór ímóti Jóhannesi. Har hansara og tað síða skeggið vóru snjóhvít, andlitid var reyð-dæmt og frískligt. Hann var ilatin seyðaskinn og styðjaði seg fram á ein tjukkan stav. Hóast hann var heilt gamal, var hann lættur á fótum.

»Harrin veri við tær, sonur mín!« segði hann og leit at Jóhannesi. »Ert tú vilstur? Ella — hevur tú leitað eftir mær?«

»Nei«, svaraði Jóhannes. »Eg eri komin higar av tilvild«.

»Av tilvild?«

»Ja, vit noyddust at rýma, tí keisarin hevur givið boð um eina nýggja atsókn móti teim kristnu. Vit halda til har yviri í tí gomlu borgini!«

»Hvat sigur tú? — Er ein nýggj atsókn byrjað?«

Jóhannes greiddi nú tí gamla frá øllum, sum hann visti. Hann segði honum, at tey ætlaðu at leita sær skjól í gróðrablettinum ella har umleiðir.

»So, so«, segði einabúgvur. »Ein nýggj atsókn er byrjað!« — Eina løtu stóð hann og stardi fram fyri seg, so læt í honum: »So má eg fara aftur til býin. — Harrin veit teimum styrk, sum verða plagað av Sátan, at tey megja standa fæst á royndarstund!« So hugdi hann upp á Jóhannes: »Tað verður torført hjá tykkum at krógva tykkum í gróðrablettinum. Meginparturin av fólkinum har eru skurðgudadýrk- arar. Hava tey frætt um boðini frá keisaranum, fara tey helst at geva tykkum upp til landshevdngans, um tey fáa snevlin av, at tit eru kristin«.

Einabúgvur hugsaði seg um eina løtu. — »Eg skal siga tær, hvat tit skulu gera: Í Zericah, soleiðis eitur hin bygdin í gróðrablettinum, býr ein kurvamakari. Hann eitur Pambo — minst væl til tað navn. — Pambo hevur verið kristin í nógvi ár, hann er skil- góður, veit um alt og er so kunnugur her um leiðir sum eingin annar. Sig honum, at tú hevur tosað við Euthymius í hellinum — so vil hann hjálpa tykkum,

og betri hjálpa fáa tit ikki nakrastaðni!«

Jóhannes takkaði honum so mangar ferðir. »Men ein ivaspurningur er enn«, segði hann so, »man hesin Pambo fara at trúgva mær, tá ið eg sigi, at tygum hava sent meg, faðir?«

»Ja, tú sigur nakað«, svaraði hin gamli. »Nú á døgum megu fólk vera mistrúgvur. Men um tú sigur við Pambo: Tá ið Euthymius doypti teg, beyð hann tær at grava allar gudamyndirnar niður í hornið í urtagarðinum undir fikutrænum! — Tá man hann trúgva tær, tí hatta veit eingin uttan eg og hann«.

Jóhannes takkaði uppaftur. »Kann eg siga fyri pápa, at eg havi hitt teg her, háttvirði faðir? Hann hevði verið fegin um at talað við tygum og fingið góð ráð!«

»Nei, sonur mín«, segði Euthymius og brosaði. »Mær dámar best at vera einsamallur. Eg leggi einki í at fáa vitjan. Hevði tú ikki komið óvart á meg, hevði tú ikki sloppið at hitt meg. Eg fái latið hellið mitt væl aftur, um tað gerst neyðugt«.

Hann peikaði á lókin, ið rann út úr hellinum. »Men eg hugs, at Harrin sjálvur man hava sent teg higar, Hann leiðir okkum øll og Hann fer ikki skeivur«.

Jóhannes fall á knæ og bað hin gamla signa seg. Euthymius legði hendurnar á hann og bað eina bøn. »Kvika tær so burtur, sonur mín!« Foreldur tinni munnu biða eftir tær. Men eg sigi tær uppaftur: send ongan higar til mín! Vilja tit mær nakað, sigið tað so við Pambo. Hann ber mær mat hvørja viku, og hann skal eisini bera tykkum boð frá mær«.

Euthymius nikkaði ímóti Jóhannesi, vendi sær á og gekk inn í hellið, og Jóhannes skundaði sær aftur til borgina.

Har vóru tey longu bangin um hann, tí hann hevði verið so leingi burtur. Hann mátti greiða ógvuliga gjølla frá sínum fundi við einabúgvur.

»Tað lætnaði um hjartað hjá mær«, segði Basilius, tá ið Jóhannes var liðugur at siga frá øllum. »Eg havi verið so í depurhuga um, hvat vit skuldu gera í gróðrablettinum. Vist er Difilius nokk so kunnugur har um vegir, men tað hevði ikki verið nóg mikið. — Um einabúgvur hevur rætt — ja børn, so nýtist okkum ikki longur at stúra!«

So vóru tey aftur á ferð gjøgnum oyðimørkina. Ein tíma fyri og annan eftir. Sóln setti. So kom mánin undan og sendi sínar bleiku geislar oman yvir alt. Vindurin vaks. Ferðalagið helt leiðina fram.

Móð og útlúgvaði steðgaðu tey aftur út ímóti morgni. Skundisliga riggaðu tey sær tvey tjöld av rekkjuvátum. Kamelarnir fingur at drekka úr leður-sekkjunum, og skjótt lógu øll í fasta svevni. Meðan sólín spakuliga reis undan sjónarringinum.